

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Den glemte Paraply

Citation: Hertz, Henrik: "Den glemte Paraply", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 185. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid70610/facsimile.pdf (tilgået 18. april 2021)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Den glemte Paraph.

Madam!

Anledningen til denne
Epistel, som jeg herved har
Den Vre, Dem i Hast at sende
I Tillid til et hastigt Svar,
Er at jeg atter som en Nar
Lafte's gif fra Dem i Laaget
Og glemte som sædvanligt Noget.

„Hvad har De glemmt?“

En Paraph,
Der næsten var saa god som ny.

Jeg seer i Manden allerede,
Hvorledes De med venlig Gæst
Forkæder Alting, Løst og Fast,
For Paraphen op at lede.
Jeg seer Dem søge jels med Lyst;
Jeg troer at høre Deres Nøst:
„Na, lille Golding! Hertz iafsted
„Har glemst hos os en Paraph.
„Han siger, den er næsten ny;
„Det er formodentlig den Læstes,
„Som jeg imorges tidligt saae
„Paa Gangen i et Hjørne staae.“
— „Den har jeg med seet,“ svarer Golding;
„Men den er Pokker ikke ny.
„Det er en gammel Paraph;
„Man kunde kalde den en Olding.“
— „Hvor vil De hen! Hans Paraph,
„Han skriver, er saa god som ny.
„Kom den et ned med i Kæret?“
— „Det kan jeg aldrig troe!“ — „Saa see
„I Barnefuen ad; maafte
„Har Julie fornødig seet'en.
„Men lad der blive rigtig led't.“

— „Jeg?“ spørger Julie, der triner
Med Gratlen i Gang og Miner
I Stuen ind; „hvad er der skeet?
„Gvad siger Mutter jeg har seet?“
— „En Paraply, som Herz forglemte...“
— „Na den!“ beghnder med et Smill,
Med Talens Iver og dens Ild
Min vakre Julie at hjemle:
„En, der er gjort i gammel Stil?
„En pfaftet En med Blet paa Stangen?“
— „Du feiler, Vige!“ — „Men, min Gud!
„Jeg selv har seet den staae paa Gangen.
„Jeg syntes strax, at den staae ud
„Som om det kunde være Hertzes.“
— „Men hør nu blot! Hans Paraply,
„Han skriver her, er ganske ny.“

Mens nu der søges, mens der skertses,
Imens man spørger Hver især,
Dg lader Christiane kalde,
Dg er Igrunden lige nær,
Er Resultatet det, at Alle
Har seet en gammel Paraply,
Men Ingen, af! har seet en ny.

— Tilgiv, hvis jeg imod min Villie,
Har forarsaget Dem, Madam!
Og Deres ærede Familie
En Uro, som er snart en Skam.
Men — seer De, hele vor Forvirring
Er rigtigt grundet i en Irring.
Jeg siger ei, min Paraphy
Er hvad man kalder ganske ny.
Hvor kunde jeg vel det! Desværre,
At den er gammel, ved vor Herre.
Nei, den er blot faa god som ny.
Ved hvilket Udtryk kun jeg mener,
At den i violet Person
De samme Dyders Sam forener
Som hver en splinterny Patron.
Min gamle Paraphy betrygger
Mig fuldt saa godt som nogen ny
Imod vort stemme Glimas Nykker.
Den giver mig mod Regnen Ly,
Og den kan høres under Armen,
Den kan genere mig i Barmen,
Den kan i Lørr'peir tages med,
Og savnes, naar det spylles ned;

Den kan forsmædes, den kan glemmes,
Kan hvor det ønskes i vor By
Hos Venner og Bekjendte — glemmes,
Saa godt som var den splinterny.

At meerbemeldte Paraphy
Et regnes kan til de moderne,
Indrømmer jeg Dem meget gjerne.
At den i grunden ei er finurl,
Har lidt jeg mærket med et Suk.
Men den er god; og alt det Gode,
Det veed jeg, gjælder just hos Dem,
I deres æstetiske Hjem,
Langtmeer end det, der er paa Mode.

Jeg vover altsaa her paany,
Træt af at skrive Vers og skjænte,
At haabe tilsendt min forglemte,
Til min Fortred, jeg troer, bestemte,
Men skikkelige Paraphy.

Idet jeg kysjer Deres Hænder,
Jeg beder hilse Hver især
Af Deres Børn og andre Venner,
Samt Hver, der er mit Hjerte kjær.

P. Scr.

Hvis Deres Mand er arriveret
Fra Rejsen over Veltets Is,
Da ønsker jeg mig ligervilts
Med Budet derom avterret.
